

UN CREUER FORA DE SÈRIE

Sílvia Soler

UN CREUER FORA DE SÈRIE

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2011
© SÍLVIA SOLER, 2011
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1350-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 24.921-2011
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*Love, exciting and new, come aboard. We're
expecting you...*

De la cançó «The Love Boat»,
de PAUL WILLIAMS and CHARLES FOX

*Es creuers cap as sol ponent semblen uns hotels
que s'han despenjat de sa costa.*

De la cançó «Sospitosos», d'ANTÒNIA FONT

Índex

PREÀMBUL	II
--------------------	----

PRIMERA PART

Capítol 1. Embarcament	21
Capítol 2. Montecarlo	33
Capítol 3. Florència.	43
Capítol 4. Roma	55
Capítol 5. <i>At sea</i>	67
Capítol 6. Dubrovnik.	75
Capítol 7. Venècia	83
Capítol 8. Nàpols.	91
Capítol 9. Sopar del Capità i tornada a casa	97

SEGONA PART

Capítol 10. La vida continua	105
Capítol 11. La Vinya del Senyor.	117
Capítol 12. La festa de compromís.	123
Capítol 13. L'experiència és un grau.	131
<i>Epíleg</i>	151

Preàmbul

L'Andreu havia insistit que, sobretot, no ens descuidéssim de comprar uns quants rotllos de paper de vàter. No em facis dir a quina pel·lícula ho havia vist, però el cas és que el nano tenia fixada la imatge d'un transatlàntic sortint del port i tot de cintes de paper de vàter unint les cobertes i la terra ferma. Quan la meva mare el va sentir, l'hi va fer explicar millor:

—Paper de vàter?

I l'Andreu, amb gran entusiasme:

—Sí, sí! Les persones que fan el creuer surten a les cobertes i, quan el vaixell encara no s'ha mogut, llancen rotllos de paper de vàter que recullen els que han anat a acomiadar-los. Així, quan el transatlàntic comença a allunyar-se de terra, els de les cobertes van deixant anar paper fins que es desenrotlla tot, i vol dir que ja són a alta mar i que el viatge ha començat.

La meva mare:

—Que graciós. Pot ser divertit. I no podríem fer-ho amb serpentes? Faria més bonic! És que paper de vàter...

I davant de l'estrafolària proposta, fins i tot l'Andreu —que només té vuit anys— va mirar cap al cel i va dir, condescendent:

—Les serpentines són molt curtes... i es trencarien de seguida. Ha de ser amb paper de vàter.

I llavors va intervenir la meva estimada Maria, amb aquella sornegueria tan andalusa, tan de Santa Coloma de Gramenet... tan seva:

—Tenim un problema, Andreu: no sé pas qui agafarà el rotllo de paper que llançarem... Perquè qui hi haurà, a terra, dient-nos adéu? Serem tots a dalt del vaixell!

I, com sempre —o gairebé sempre, a veure, tampoc no ens passem, per més que jo estigui enamorat i acabat de casar—, la Maria té raó. Ningú vindrà a dir-nos adéu perquè tota la nostra família, la nostra gran i estranya família, i també els amics més pròxims, viatjaran amb nosaltres. Diguem que ens acompanyaran en el nostre viatge de nuvis.

Que romàntic, eh? Us preguntareu —i amb tota la raó— com carai hem arribat a aquesta situació, diguem, inusual.

Us ho explico.

La Maria i jo —que sóc l'Oriol— ens acabem de casar i també acabem de tenir una criatura. Una nena. Abans la gent es casava i al cap d'uns mesos tenia la criatura. Quan la núvia arribava al casament amb panxa, es deia que havien fet Pasqua abans de Rams o que es casaven de *penalti*. Són expressions que han passat a la història. Ara la gent es casa o no es casa. Tenen fills o no en tenen. I l'ordre dels factors no altera res de res.

Nosaltres ho vam fer tot alhora: la nostra petita va arribar al món el dia del casament i, és clar, ho va entorpir tot una mica. Unes hores després del part, a l'habita-

ció de l'hospital, la Maria i jo vam esdevenir marit i muller. El ram de núvia van ser les primeres flors que la Maria va rebre com a partera. Va ser allucinant.

El casament per l'església, el bateig dels seus fills grans i el nom de la nostra filla petita eren les tres condicions que havíem de complir per poder rebre una herència substanciosa d'una tia de la meva dona. La vella tia Antigua. Per això la nena es diu Anti, pobreta.

A mi em va costar molt passar pel tub. Soc un agnòstic convençut i no sento gens de simpatia per l'església catòlica o, més ben dit, per alguns dels seus representants. Ho vaig fer una mica per fer contenta la Maria i una altra mica per sentit pràctic: l'herència ens permetia comprar una casa que ja teníem clissada, molt bonica i prou gran per a la nostra extensa família (comptant-hi l'Anti, tenim sis fills!). Però un cop m'havia empassat el gripau, resulta que la Maria va trobar —i no l'hi podia rebatre, perquè té raó— que hauria estat molt egoista quedar-nos els diners per a nosaltres i no compartir-los amb totes les persones que ens havien ajudat a aconseguir-los. Així que vam decidir quedar-nos a viure al meu pis de l'Eixample —prou ampli per encabir-nos-hi— i pensar una manera d'agrair la col·laboració de parents i amics en l'aventura d'aconseguir l'herència. I, després de donar-hi moltes voltes, algú va tenir la brillant idea de convidar tothom a un creuer pel Mediterrani. I ara penso que va ser una idea delirant. Això sí, com jo mateix vaig pronosticar, ens han fet descompte de grup.

—És que ets molt llest, tu.

És la Maria, en to foteta. Li pessigo el cul i li demano que continuï ella el relat.

Per una vegada estic d'acord amb l'Oriol: va ser una idea delirant, i això que és meva. La de l'agència de viatges no s'ho podia creure:

—Trenta-una persones? I diu que són tots família?

—Podríem dir que sí...

Em canso de donar explicacions. El cas és que els convidem perquè els volem agrair que ens estimin i que ens ajudin, i també perquè tenim ganes de fer-los un regal, i perquè creiem —ho creiem?— que serà divertit fer el creuer tots junts. I aquests són sentiments que habitualment tens amb la família, no?

Quan els vam dir que els convidàvem a fer un creuer, tots van acceptar amb molt d'entusiasme. Tots. A veure qui diu que no si li ofereixen un creuer de franc! I qui són tots? A veure, us en faig memòria:

Comencem pel meu cantó. Els meus pares, l'Aurora i el Manolo, i la meva àvia materna, l'Estrellita (la germana de la difunta tia Antigua, la *pagana* del viatge col·lectiu). La veritat és que cap dels tres no s'hauria pogut imaginar mai de la vida veure's dalt d'un creuer. La meva mare no es cansa de dir que ella es pensava que això només passava a les pel·lícules. De l'Estrellita, què us n'he de dir... ens va costar molt de convèncer-la perquè acceptés. No en volia ni sentir a parlar. Que ella té «*más años que un palmar*», que un viatge en vaixell seria «*ir a pasar fatigas*». Jo li insistia i li assegurava que precisament els creuers són plens de persones grans. Ella em mirava deixant clar que aquest argument no la convenceria: «*Hay gente pa tó*», era la rotunda conclusió de la meva àvia. L'hi vam demanar tots, però només hi va accedir quan l'Andreu va anunciar, solemnement, que si la seva *abu* no venia, ell tampoc. «*Tiene guasa, el chico...*», remulgava l'Estrellita.

La veritat és que la seva resistència va cedir finalment davant de dues paraules màgiques que la meva mare va deixar caure oportunament, parlant de tot allò que es pot fer dalt d'un vaixell d'aquesta mena per entretenir-se. Les paraules màgiques eren: «tot inclòs». L'Estrellita no hi donava crèdit:

—*¿Pero qué dices? ¿Cómo va a ser tó gratis, mujé?*

—*Que sí, abu, que sí. Eso pasa en los cruceros y en muchos hoteles de lujo: está todo incluido.*

—*Tó incluido... hay que ver.*

El meu germà Manu, la seva nòvia, la Pili, i la meva germana Sole es van apuntar a l'aventura, no cal dir-ho, amb efusió. El Manu, encantat de deixar el taller mecànic per uns dies; la Pili, encantada de poder presumir de creuer amb les companyes caixeres de l'híper, i la Sole, una mica trista per haver d'abandonar «els seus cadàvers» per uns dies. La meva germana és tanatoesteticista: maquilla els morts.

I també van acceptar encantats de la vida els meus sogres, la Victòria i l'Alexandre, la seva filla Judit amb el marit i les dues nenes, i el seu fill Pol, que gaudirà d'una cabina individual i està excitat com... com... com un gai solter a punt de fer un creuer.

I ja us podeu imaginar l'explosió d'alegria dels més joves quan van tenir notícia del viatge marítim familiar. L'Oriol i jo vam assistir, estupefactes i satisfets, a la seva organització autogestionària: les noies van veure clar de seguida que volien compartir cabina. Les noies són la filla gran de l'Oriol, la Mar, que té divuit anys acabats de fer, i les meves bessones, l'Eva i la Laura, filles del meu primer matrimoni, que estan a punt de fer-ne setze.

El fill de l'Oriol, el Lluc-l'independentista, va oferir-se generosament a dormir amb el meu Andreu —fill del

meu segon ex—. La diferència d'anys (el Lluç quinze, l'Andreu només vuit) no impedeix que aquests dos s'avinguin força.

—Buf. Continues tu, Uri?

—D'acord.

Després hi ha el lot dels ex: la meva exdona, la Terri, que en realitat es diu Núria Terricabres...

—Hauria estat més encertat agafar la segona part del seu cognom.

—No has dit que ara em toca a mi, Marieta, guapa?

La Terri ve amb el seu marit, el metge senegalès Souleyman Fadiga, i el nen, Mamadou. Per la banda de la Maria vénen el seu primer marit, el Juanjo, pare de les bessones (amb la seva nòvia del moment: la Yoli) i l'ex número 2, l'Ignasi, amb la seva dona, la Carmiña, i els seus nens (la Duna i el Marçal).

—I... ja hi som tots, no?

—No!!! Falta la meva amiga Txari, que finalment vindrà sola.

S'ha separat de l'Aitor i, com ja us podeu imaginar, espera alguna trobada romàntica a la *coberta Promenade*, o fins i tot una història d'amor apassionada amb la banda sonora del *Titànic* de fons.

—I recordaràs, Oriol, que també hem convidat la teva estimada *jefa*.

La popular i reconeguda presentadora de televisió Ada Mangot, que, com que és una dona superocupada, encara no ha trobat el moment per confirmar-nos la seva assistència.

—Va dir que si dilluns no ens havia dit res era que sí, que venia.

—I tu t’ho creus? Vinga, home. Truca-li i que sigui que sí o que no d’una puta vegada! I si és que no ja pots anar pensant a qui convidem, que el passatge està pagat.

—Mmm... a menys que vulguis convidar el notari Ildefonso Bayones...

—*Tócame los cojones.*

PRIMERA PART

CAPÍTOL I

Embarcament

• • • **I** la Mangot, finalment, va dir que no. Els dies previs també va caure de la llista, a última hora, el Carles, el marit de la meva germana Judit. Si la Mangot és una dona ocupada, aquest és l'home més enfeinat que conec: advocat, copropietari de diverses botigues de roba esportiva i, com a conseqüència del seu passat d'estrella de l'handbol, amb una intensa vida social que «l'obliga» a assistir a tota mena d'esdeveniments, des del torneig Comte de Godó fins a una conferència del president d'una d'aquestes caixes fusionades. Vull dir amb tot això que per a mi no va ser cap sorpresa que el Carles no es pogués permetre tretze dies dalt d'un creuer sense atendre els seus negocis.

Però es veu que la seva dona, curiosament, no s'ho esperava. Representa que la meva germana conserva una capacitat de sorpresa totalment desmesurada per a una dona de la seva edat. I dic «representa» perquè jo estic convençut que tot és fingit: la Judit creu que la ingenuïtat és elegant. Qualsevol cosa l'escandalitza o l'horroritza. Qualsevol notícia és rebuda amb grans escarafalls i amb

tota mena d'exclamacions del tipus «Què dius, ara?», «Au va!», «No m'ho puc creure!», etc. I és clar, quan el seu marit va anunciar que finalment no podria compartir amb nosaltres («sentint-ho de tot cor», «lamentant-ho molt», «amb les degudes disculpes») els dies a alta mar, la Judit va muntar un numeret. Va arribar a amenaçar de quedar-se també ella, i les nenes, sense creuer. «No penso anar-hi sola!», deia entre plors.

—Dona, la paraula «sola» potser no seria la més adequada —li deia la Maria, amb massa sornegueria per al meu gust.

Tot i que, com quasi sempre, la Maria tenia raó. La Judit, al creuer, formarà part del nostre grup nombrosíssim que inclou els seus pares i germans, així que, sola, sola, no es pot dir que hagi de viatjar.

—Tot és culpa del llit de matrimoni —insistia la meua pobra germana.

Ja ho deveu recordar: la Judit està obsessionada amb tot això del fengshui...

—Què li passa al vostre llit de matrimoni? —Era la Maria, a punt d'esclatar.

—Doncs que no està com ha d'estar.

—Doncs canvia els llençols, dona.

La Judit treia foc pels queixals, però la seva educació de nena de casa bona no li permetia demostrar-ho. Amb la mateixa veu dolça de sempre, va aclarir:

—El capçal del llit hauria de recolzar-se a la paret més allunyada de la porta, sense que el llit i la porta estiguin mai en línia recta. En realitat el més important és en quina direcció s'ha d'orientar el llit.

—I quina és?

—Doncs la més favorable.

—I quina és la més favorable, Judit?

—Ah! Això depèn del teu número kua.

—Número kua???

—Sí! Vols que te'l calculi? A veure: amb quin número s'acaba el teu any de naixement?

La Maria em va adreçar una mirada que seria impossible de traduir, però, vençuda, va dir:

—Amb el vuit.

Llavors la Judit va consultar un paperet que du a la bitlletera, com una mena de xuleta:

—El vuit... a veure: nord-oest. La millor orientació és nord-oest. També pot ser oest, sud-oest o nord-est. Però mai, MAI, no orientis el teu llit cap a l'est.

I llavors la Maria va fer la pregunta assassina:

—I si l'orientació que li convé a l'Oriol és just la contrària?

La Judit va fer una ganyota com si s'hagués enganxat un dit en una porta.

—Uix, això seria un gran problema. Hauríeu de dormir en llits separats.

—I orientats cada un cap a una banda? Ostres, quina habitació tan original, potser sí que ho farem, Uri.

La Judit continuava el seu argument, impertèrrita:

—En el nostre cas, el problema és la tauleta de nit del Carles, ja fa temps que ho dic.

—Què li passa, a la tauleta de nit del Carles?

—Hi deixa coses que alteren el nostre son, com ara factures pendents.

—Com vols dormir tranquil si tens a prop la pressió d'allò que has de fer i encara no has fet? Per favor, ho diuen tots els manuals bàsics de *feng shui para tu habitación!*

Després d'escoltar-la pacientment una estona i de consolar-la del disgust que li havia provocat la deserció del seu marit, la Judit va acceptar finalment venir al

creuer amb les seves filles. I llavors la Maria va tenir una idea genial:

—Escolta, Judit, ja que el Carles t'ha fet aquesta putadeta, tu l'hi pots tornar demanant-li que vingui a dir-nos adéu al port. Així les teves nenes i l'Andreu podran llançar el paper de vàter com a les pel·lícules!

La Judit, no cal dir-ho, va trobar que la venjança era un plat suculent, i que se servia fred.

I així va ser com el meu pobre cunyat, amb aquella pinta d'Urdangarin que té, sempre tan ben posat, sense ni un pèl fora de lloc i amb les sabates tan enllustrades, es va haver de veure tot sol al moll, primer dient adéu amb la mà i, tot seguit, provant d'enxampar al vol els rotllos de paper de vàter que llançaven, des de la barana de coberta, els passatgers més joves. La meva germana no es cansava de fer fotos per immortalitzar la situació, i la meva mare, tot s'ha de dir, va acabar llançant també ella un rotllo al seu gendre, més emocionada que els petits. Al seu costat, l'*abu* Estrellita oferia un somriure congelat i no es deixava anar de la barana per res del món. Jo crec que encara no tenia clar si li havíem aixecat la camisa assegurant-li que aquell vaixell no es mouria gens ni mica, que seria com si estigués en un hotel i tot allò que es diu per convèncer la gent a qui el mar els fa respecte per aconseguir que s'enfilin en un creuer.

En un extrem de la barana s'hi sentien uns xiscles i unes rialles i vaig abocar-me per veure què hi passava. Vaig veure el meu germà Pol, amb bermudes de quadres i polo rosa pàl·lid, i la Txari, amb un top de lluentons i uns minishorts texans, que ja havien començat la festa. Al seu costat, la relacions públiques del creuer ens mirava amb una certa incredulitat, com provant d'endevinar per quina estranya raó s'havia reunit dalt del vaixell un grup

tan heterogeni de persones que semblaven tots amics o parents.

Llavors, la seva mirada, que s'anava passejant damunt de tots nosaltres, va topar amb la meva. L'hi vaig sostenir només uns instants, abans d'esclatar en unes rialles que van sorprendre els que m'envoltaven.

—Es pot saber què et passa? —la Maria m'interrogava, somrient i clavant-me el colze a les costelles.

No vaig poder-li explicar fins al cap d'una estona, quan per fi vaig aturar l'atac de riure i vaig recuperar l'alè, que la relacions públiques del vaixell, aquella noia uniformada que ens contemplava des de l'extrem de la barana, era tan guenya com la Julie McCoy de *Vacaciones en el mar*.*

La veritat és que l'Oriol té una manera de riure que s'encomana, i abans que m'hagués dit allò de la Julie, jo ja em moria de riure.

I he de confessar que la mirada guerxa d'aquella noia em va salvar de començar el viatge de mal humor. I quina persona pot posar-me a mi de mal humor just en el moment que començo unes vacances daurades? Doncs la *jefa* de l'Oriol, l'Ada Mangot, naturalment.

Aquesta és la persona que interfereix en la meva vida personal sense miraments, la que m'aixafa la guitarra, la que destarota els meus plans. La inimitable pre-

* Referència nostàlgica per a majors de quaranta anys: la sèrie *Vacaciones en el mar* es va emetre amb un gran èxit a la televisió espanyola durant els anys setanta i va semblar en tots els espectadors la llavor del desig de fer un creuer, que ha donat fruit, com es pot veure, anys després.

sentadora, la megaestrella de la televisió, l'absurda Ada Mangot.

Aquí on em teniu —i per als que no em conegueu encara us he de dir que jo sóc, en paraules de la meva mare, una dona «*de armas tomar*»—, he de recordar-vos que quan vam tenir la brillant idea de polir-nos l'herència de la tia Antigua en un creuer familiar, jo soleta vaig oferir al meu marit que inclogués, a la llista de convidats, l'Ada Mangot. Per què vaig tenir aquest atac d'alienació mental transitòria? Doncs perquè mesos abans, quan la nostra vida era summament complicada, la Mangot va tenir un comportament generós i va concedir a l'Oriol un permís a la feina que ens va ajudar molt. I jo sóc una persona agraïda. *De armas tomar* però agraïda.

I vam convidar la Mangot i la Mangot va fer el que fan les megaestrelles de la televisió: deixar-se estimar, mantenir-nos a tots pendants i, a ultimíssima hora, dir que no podia venir. Quan el passatge ja estava pagat, per cert.

I per si amb això no n'hi hagués prou, el mateix dia que salpava el creuer, la tia va i truca a l'Oriol per dir-li que ha tingut una gran idea (perdó, una megaidea), que consisteix a enviar-nos un reporter del seu equip que ocupi la seva plaça i gravi un reportatge sobre una gran família que fa un creuer. Evidentment, l'Oriol no va tenir cap oportunitat per opinar, ni tan sols per dir si acceptava o no. Ella va deixar anar la bomba i va penjar. I quan ja érem dalt del vaixell, l'Oriol em va deixar anar la bomba a mi i, tot seguit, em va presentar el Bernat Castro, el company que va enviar la Mangot per fer el reportatge.

I el pobre noi em va mirar, amb els seus ulls blaus i innocents, preguntant-se què hi feia, aquí, i com s'havia

deixat embolicar d'aquella manera. Com que el Bernat és un *mandao* i no en té cap culpa, li vaig fer dos petons i li vaig recomanar que, ja que l'havien ficat en aquell embolic, procurés divertir-se. Ell em va correspondre amb un somriure —per cert, molt atractiu— i tot seguit es va posar la càmera a l'espatlla i va començar a gravar la Txari i el Pol, que semblaven uns eixelebrats, abocats a la barana —la Txari ensenyant un mugró— dient adéu al pobre Urdangarin, en terra i sol com un mussol amb els braços plens de paper de vàter. Quan em vaig girar per advertir el reporter que no posés cap imatge amb el mugró de la Txari a la vista, el noi ja havia desaparegut. Anava a buscar-lo però l'Andreu em va venir a trobar, emocionadíssim, per dir-me que el vaixell ja havia salpat (ha après un vocabulari mariner que fa goig) i que havíem d'anar tots al *hall* perquè ens havien de distribuir a les cabines.

I no us penseu que això és cosa fàcil...

El repartiment va començar molt bé: els senyors Nadal en una suite i els senyors Montero en una altra (aquesta segona amb un llit per a l'*abu* Estrellita). El Lluc i l'Andreu compartint una cabina exterior, i les bessones amb la Mar, una altra. La Judit dormint amb les seves filles; la Terri i el seu home, amb el Mamadou, i l'Ignasi i la Carmiña, amb els seus nens. I aquí van començar els embolics: si el meu germà Manu dormia amb la seva nòvia —com semblaria lògic—, la meva germana Sole i el meu cunyat Pol quedaven despenjats en cabines individuals i tot s'encaria. És per això que la Sole va gosar proposar que l'apassionada parelleta se separés i dormissin els dos homes en una cabina i les dues dones en una altra. Us puc ben assegurar que no sé quina combinació em feia més por. El meu germà Manu —recordeu: mecànic, bateria del grup Singuerlín— i el meu cunyat Pol —gai,

actor, *hipijo* (esteu al cas, oi?: *hippy* + *pijo*)—. I què en penseu de l'altra parella de dos? La meva germana Sole (la del somriure rutilant, de professió tanatoesteticista, una noia dolça, discreta) i la nòvia del meu germà, la Pili (caixera d'una gran superfície, baixeta, arrodonida, amb un gran caràcter i unes tetes encara més enormes, veu estrident i etern mastegar de xiclet).

Remugant, i amb la promesa d'«*un par de horas sin cámaras*» al dia (ja m'enteneu), el Manu i la Pili s'hi van avenir. Però quedava un altre conflicte: la meva amiga Txari havia de compartir cabina amb la terrible Ada Mangot. Però, com sabeu, la Mangot no ha vingut i va enviar el jove i força atractiu reporter Bernat Castro.

Déu meu, no em vull ni imaginar la lleona ensumant la carn tendra...

No cal dir que la Txari es va oferir gentilment a compartir cabina amb el noi, que feia cara de pomes agres, però finalment la Julie (ai, perdó, la relacions públiques es diu Cristina però no us fa res que li digui Julie, no?, ens entendrem millor: us l'heu d'imaginar com la Julie de *Vacaciones en el mar*, amb un uniforme un pelet més modern... un pelet, només) va fer un parell de gestions i va aconseguir una cabina individual (tot i que interior i a prop dels motors) per al jove Bernat, que va acceptar encantat de la vida.

La Julie ens va explicar que a les cabines hi trobaríem cada vespre una nota explicativa amb les activitats previstes al vaixell per a la nit i informació sobre la jornada de l'endemà. Ens va recordar que calia apuntar-se a les excursions i ens va recomanar que ens instal·léssim amb calma a les estances respectives i que anéssim a sopar al segon torn, sense pressa. Com que era la primera nit a bord —va precisar— no calia mudar-se especialment.

—Ja et pots anar traient els lluentons —va dir a la Txari, que la tenia al costat.

—Però això és un top informal, dona, és d'H&M! Ja veuràs, demà, ja.

Em feia més por que una colla de *ñetas* en un carrer fosc.

La nostra cabina-suite és una passada. Només d'entrar-hi, l'Oriol es va deixar anar damunt del llit i jo vaig xisclar.

—Què passa?

—Que aixafes la rosa, animal!

Damunt del llit hi havia una rosa vermella, una targeta de benvinguda i... un peluix... no... una tovallola... com us ho diria? Una tovallola plegada de manera que semblava un elefant. Surrealista? Sí, però em feia il·lusió i vaig demanar a l'Oriol que l'agafés.

—Va, que us faré una foto.

—A mi i a l'elefant? Que t'has tornat boja?

Va deixar l'elefant damunt del llit i em va convidar a sortir a l'impressionant balcó sobre el mar. Ens hi vam asseure una estona abans d'anar a reunir-nos amb els altres.

—Mmm... que bé que s'hi està. —Em vaig estirar amb tota la mala educació de què sóc capaç i vaig sentir com em petaven totes les vèrtebres.

—Quina delícia —va dir l'Oriol, que, en un moment de defalliment, va enfil·lar els peus a la barana, oblidant que ell sí que va anar a un colle de *pago*.

—Només m'amoïna aquell pobre noi, el Bernat, fugint de les urpes de la Txari...

—Ve amb ganes de marxa? —va preguntar, tot innocència, l'Oriol.

—A tu què et sembla? Et recordo que va enxampar el seu marit fotent-se un filet amb la secretària a dins del

cotxe!!! Ve amb ganes de marxa, de venjança i de carn fresca, t'ho dic jo.

—Doncs jo el que no acabo de veure clar és la convivència de les tres noies en una mateixa cabina... Vols dir que anirà tot bé?

L'Oriol patia per la seva princeseta, la Mar. Li fa por que les meves filles la maltractin o, encara pitjor, que li encomanin alguna cosa (vull dir que la convencin perquè es faci rastes o perquè es pinti les ungles de color negre).

—S'hi hauran d'anar acostumat, a això de viure juntes.

—Sí, dona, però no en una cabina...

Vaig intentar tranquil·litzar-lo recordant-li que l'Eva i la Laura, en el fons, són bones noies, i que el fet de compartir admiració per l'escriptor italià de *best-sellers* vampírics i d'haver-lo pogut conèixer les va unir molt.

—Amb qui no les tinc totes —li vaig dir, per canviar de tema— és amb el Juanjo. El Juanjo i l'Ignasi, vull dir.

—El Juanjo i l'Ignasi? Però si es cauen força bé...

—No et deixis enganyar, company. Fan veure que es cauen bé perquè es veuen molt poc. Però el Juanjo mai no va pair que jo m'enamorés de l'Ignasi. El troba un titaflluixa.

—És clar... com que ell és tan *machote*...

—Ai, Oriol, no siguis antic. *Machote*?

—Doncs a mi em preocupa més la nòvia del Juanjo que el mateix Juanjo.

—Per què?

—L'has vista? Creus que la meva germana se sentirà gaire còmoda al costat d'aquesta noia si han de seure a la mateixa taula?

Ho va dir perquè la Yoli és d'aquelles noies que va envasada al buit en uns pantalons de plàstic, porta molta

quincalla a les orelles, a l'escot, a la cintura, al turmell —i no em vull imaginar on més...—, un monyo despentinat amb reflexos rossos i negres, els ulls supermaquillats, menja pipes... Ja m'enteneu, la típica Yoli.

—Doncs aleshores la que té un problema és la teva germana, perquè dubto que la Yoli se senti incòmoda s'hagi d'asseure amb qui s'hagi d'asseure.

—Vist així...

—Escolta, ens hem aturat un moment per relaxar-nos i ja han sortit una pila de motius de preocupació. Deixem-ho córrer, no et sembla? Canvia els bolquers a l'Anti mentre jo em dutxo i anem a sopar, que demà serà un altre dia.